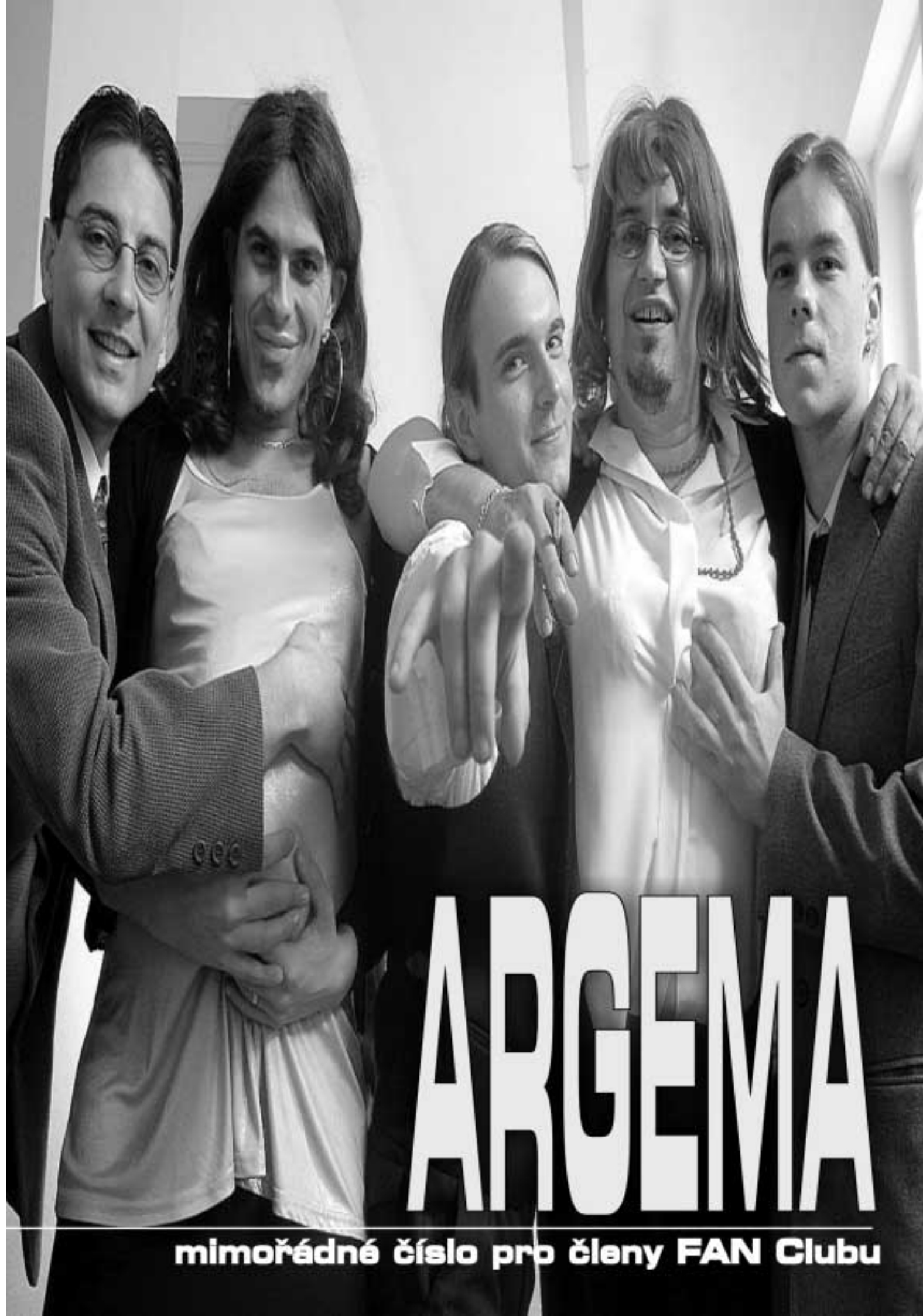

ARGEMA

mimořádné číslo pro členy FAN Clubu

ČERSTVÉ NOVINKY

Argema v maturitní komisi

Na gymnáziu v Uh. Hradišti se na konci ledna odehrávaly zkoušky z dospělosti. Poněkud brzy a v poněkud netradiční atmosféře. Studenti třetího ročníku spolu s dvěma herci Slováckého divadla Davidem Vaculíkem a Evou Blahynkovou o víkendu maturovali!

V maturitní komisi však neseděli jejich kantoři, ale hudebníci ze skupiny Argema. Ti se zde rozhodli natočit svůj devatenáctý videoklip na písničku Na co se ptát z poslední desky Jak z toho ven.

Zkouška z dospělosti, sůlčko na maturitním stole, sexuální ha-rašení při odhalení taháku, koncert na schodech ústavu, řádění na a po maturitním plese. Na to vše a mnohem více se můžete těšit v novém videoklipu skupiny Argema.

Co jsou hudebníci z Argemy pro recesi schopni udělat, předvedli, když dva z nich si změnili pohlaví!

ČTĚTE NA STRANĚ 8

Muzikant musí být exhibicionista, tvrdí basák Kamil Hanáček

Pohled do soukromí a exkluzivní rozhovor pouze pro členy FC se služebně nejmladším hudebníkem skupiny Argema Kamilem Hanáčkem.

ČTĚTE NA STRANÁCH 2, 3 a 4

Bobr v klubu čtyřicátníků

Čtvrtého března oslavil narozeninovým koncertem v pražském divadle U Hasičů čtyřicetiny bývalý zpěvák a dvorní skladatel Argemy Zbyněk BOBR Horák. Ten den slaví i osm let o mladší Martin Motýl, bývalý argemácký kytarista. Spolu již několik let tvoří známé hudební duo Bobr & Motýl.

Jak vypadá taková zvířecí oslava? **ČTĚTE NA STRANĚ 5**

STARÝ ČASY

...se „nikdy“ nevrátí

Neberte tento zpravodaj jako můj návrat na fanklubácký trůn patřící stále kolegyni z Ostravy, ale jen jako vzpomínku na časy, kdy jsem tvořil pojítka mezi vámi a kapelou, které tak fandíte, mnozí ji milujete. Brzy to budou již čtyři roky, co jsme se takovýmto způsobem setkali naposledy. Rád na tyto chvíle vzpomínám. Jenomže dost věcí se změnilo a nic netrvá věčně. To mnozí sami víte.

Když jsem v únoru oslavil třicetiny, vzpomínali jsme s kamarády, mezi něž stále počítám kluky z Argemy, na časy dávno minulé. Osm let je osm let. Právě tolik jsem strávil ve společnosti vás i kapely. Pořád je to velkánský kus mého života. Proto jsem se rozhodl, i když stále nemůžu zapomenout na lživé nařčení proti mé osobě od současné vedoucí FC, udělat pro vás jedno (mimořádné) fanklubácké číslo o Argemě, bohaté jako kdysi.

Nebude tak dokonalé po grafické stránce, na níž jsem si také velmi zakládal, ani nebude bohaté na rubriky, ale alespoň jeho obsahem vás chci co nejvíce obohatit a po delším čase oslovit. Jak nové fans, kteří nemají o mé osobě ani páru, tak ty skalní, na které rád a často vzpomínám.

Už mojí řeči nebudete možná tak rozumět jako tehdy, protože už se mezi vámi vůbec nepohybují, ale doufám, že moje argemácká novinařina nebude moc fádni. Pokud ano, omlouvám se.

Arthurek

Mimořádné číslo zpravodaje skupiny ARGEMA určené pouze členům FAN Clubu

Z finančních důvodů vychází pouze v elektronické podobě

Pohled pod pokličku

Kamil H A N Á Č E K

(*1. 7. 1977, Uh. Hradiště)
baskytarista Argemy

Bydlí s rodinou (snímek vlevo) v Ostrožské Lhotě. Otec Ludvík je vedoucí skladu, máma Zdeňka pracuje jako účetní. Má o dva roky mladší sestru, krásnou Julii, která vloni ukončila Univerzitu Palackého v Olomouci a v současnosti bydlí ve Vídni, kde učí na české škole.

Vyučil se mechanikem elektronických zařízení a maturitu si dodělal na Střední průmyslové škole v Uh. Hradišti, kam se po základce díky velkému zájmu uchazečů nedostal. Rok pracoval jako PC technik. „Byla to zajímavá práce a poznal jsem mnoho nových lidí, bohužel finanční ohodnocení neodpovídalo mým představám, takže zvítězila přihláška na vysokou,“ říká Kamil.

Nyní studuje pátým rokem na Technické univerzitě v Ostravě fakultu elektrotechniky a informatiky, obor telekomunikace. „Ve studiu bych chtěl pokračovat i nadále, ale jak by řekl Plha, ještě nejsem definitivně rozhodnut!“

KAMIL A ŽENSKÝ

Co se týká ženských, Kamil do toho ještě nepraštil, vždyť má čas. Svoji první „ženskou“ přefíkl v den svých sedmnáctých narozenin. „Byl to vlastně dárek,“ tvrdí. Byla to jedna jeho kamarádka, o hlavu větší, ale v posteli se to srovnalo!

Na snímku pózuje s mámou a sestrou.

KAMILOVY ZÁJMY

Tím hlavním, hned po muzice, jsou počítače a vše, co s nimi souvisí, což je vlastně i náplní jeho studia. „Holka, která neví, co je ICQ, u mě prostě nemá šanci,“ prohlašuje rezolutně.

V létě si rád protáhne kosti na kole a většinou je celé prázdniny k vidění v Ostrožské Nové Vsi na Štěrk, přesněji na nudapláži. V zimě občas vypadne na lyže. Letos na to nějak nevyšel čas, škola je škola!

KAMIL A MUZIKA

Kamil nepochází z typické muzikantské rodiny, přesto jeho praděda byl vynikající muzikant. „Byl to multiinstrumentalista, který uměl hrát snad na všechny nástroje,“ vzpomíná Kamil. Jeho sestra hraje na klavír, flétnu a zvládla by i kytaru.

Kamil se k muzice dostal v sedmi letech, kdy začal chodit do Lidové školy umění v Uh. Hradišti na housle, ale s postupem času jej zájem o housle opustil. Ve třinácti si pořídil první španělku.

Na basu začal hrát o rok později a přivedla ho k ní shoda náhod. „V té době byl docela velký nedostatek basáků, tak jsem se obětoval a dnes toho nelituji,“ vzpomíná. „Začínali jsme hrát s kamarády ve Lhotě pod školou a vystřídal se tam spousta muzikantů a názvy jsme si měnili taky jak na běžícím pásu.“ Tam se taky seznámil se svým nynějším spoluhráčem a kamarádem kytaristou Ivošem.

Na horním snímku s kapelou Návrat.

Jeho první větší kapelou, ve které hrál, byla na Slovácku známá skupina Generace, kde vydržel až do roku 1999. S ním nahrál taky první cédéčko. Pak následovaly čtyři roky usilovného studia a hudební půst, který ukončila až nabídka angažmá ve skupině Argema. V ní hraje od července roku 2003.

SETKÁNÍ S ARGEMOU

Na čajáky začal chodit v patnácti letech. Kdy poprvé slyšel Argemu, netuší. Snad v dvaadevadesátém, kdy vyšla deska Poprvé. „Znal jsem ji celou nazpaměť a jednou když jsem ji poslouchal, tak jsem u toho usnul ve své postýlce a zdálo se mi, že stojím na pódiu a hraji na modrou kytaru,“ vyznává se. „Tehdy by mě ani nenapadlo, že se mi ten sen někdy splní a že se dostanu do Argemy.“

...služebně nejmladšího argemáka

HANÁČEK: Každý muzikant musí být trochu exhibicionista a rád se ukazovat

Pokud hrají a pod pódiem stojí krásná mladá broskvička s holým pupíkem a krásnou kulatou prdelkou, tak se mi začíná kytara značně vzdalovat od těla.

Nabídka do Argemy se neodmítá. Jaké byly tvoje první myšlenky, když „ti hodili lano“?

Tak to ti můžu říct úplně přesně. Představ si, že jsi na škole, a máš pouze prachy od rodičů a něco málo, co si vyděláš skládáním počítačů. Prostě, když zaplatíš koleje a cestu, tak ti moc nezbývá na zábavu. První, co mě napadlo, bylo to, že by tohle živoření mohlo skončit, a to se i splnilo. Ne že by pro mě byly prachy nějak extra důležité, ale tohle musí pochopit každý, kdo někdy studoval. A taky už jsem měl docela velký hudební abstínák. Tohle musí zase pochopit každý muzikant, který sedí čtyři roky doma a s nikým nehraje.

Tvůj nejveselejší zážitek ze zájezdů s Argemou?

Líbí se mi, jak jsi to velmi správně nazval Zájezdy s Argemou. Je to jedno velké dobrodružství, ale vzhledem k tomu, že bych rád ještě chvíli bydlel u rodičů, tak si to nechám pro sebe, popřípadě pro holky, které si budou chtít popovídat na koncertě. Jinak mi sháníš bydlení!

Argema, to je velký svět showbusinessu. Jak se v něm cítíš?

Cítím se v něm skvěle. Každý muzikant musí být trochu exhibicionista a rád se ukazovat. Bez toho by to nešlo.

Představoval sis tak svoji cestu ke hvězdám?

Abych pravdu řekl, tak jsem si představoval po škole nějaké pěkné ředitelské křesílko, ale jak tak nad tím dnes přemýšlím, tak bych se tam asi sežral nudou. Užívejme si, dokud jsme mladí.

Jaké jsou vlastně tvoje hudební cíle?

Jsem spokojený s tím, co mám. Ne že bych nebyl ambiciózní, ale tady se mé zájmy ubírají trochu jiným směrem.

Jakým? Že by ženské? Slavné ženské?

Slavné ženy mě nezajímají. Jak řekl před léty pan Horníček v jednom ze svých Hovorů H: „Muži se dělí na hornáky a na dolňáky.“ Já jsem názorný příklad dolňáka a nejkrásnější věc, kterou si umím představit, je krásná ženská prdelka a nohy.

Když jsme u děvčic. Jak reaguješ na fanyanky, které při koncertech šlí pod pódiem?

Pokud hrají a pod pódiem stojí krásná mladá broskvička s holým pupíkem a krásnou kulatou prdelkou, tak se mi začíná kytara značně vzdalovat od těla.

Na jakou otázku od nich nikdy nezapomeneš?

Jedna věc mi utkvěla asi na věky v paměti. Stalo se to ještě ve skupině Generace, kdy za mnou přišla o přestávce neuvěřitelně krásná štíhlá bruneta, kterou jsem nikdy neviděl, přesně můj typ, a řekla mi krásným hláskem: „Čau, pojd' si zaš...“ Bylo mně osmnáct, byl jsem bez závazků, takže mě nemusela dlouho přemlouvat. Bylo to v lese na jehličí a ještě dnes mě štípe zadek, když si na to vzpomenu. Od té doby jsem ji už nikdy neviděl.

BOBR v klubu čtyřicátníků

Když jsem ho poprvé potkal, bylo mi třináct. Stál jsem pod pódiem v Uh. Hradišti, kde Argema hrála po Kernech, a tupě zíral a poslouchal. Nádherné písničky, nezapomenutelný hlas. Po koncertě jsme se, ani nevím jak, dali do řeči. Hned na druhý den jsem se přihlásil do fanklubu a začal za Argemou jezdit po celé Moravě. Zbyněk BOBR Horák. Jeho nezaměnitelný hlas psal historii „staré“ Argemy. Té, která existovala od roku 1982 do 1989. Vůdčí postava s nezaměnitelným hlasem dokázala strhnout tisíce fanoušků na každém koncertě. V této době se kapela také stala pojmem. Zbyněk byl nejen jedinečným zpěvákem, ale i skladatelem. To mu zůstalo dodnes.

Co je dobré, vydrží, a co je špatné, odpadne, tvrdí BOBR

Před dvaceti lety když někdo mezi příznivci rocku vyslovil slovo Bobr, každému se vybavila Argema. Co myslíš, že se jim vybaví dnes?

... a Motýl. Když mezi rockery vyslovíš slovo Bobr dnes, už jim to nic neřekne. Málokdo si pamatuje Argemu, jaká byla v osmdesátých letech.

Co se ti vybaví při vzpomínkách na tuto dobu?

Argema, která hrávala metal podobný kapele Iron Maiden. Okované bundy, různé strakaté trička, pruhované gatě, do toho dobrá muzika, která se mi líbí pořád. Dlouhé vlasy, kterou už jsou pro mne dávno dávnou minulostí.

Jsi čerstvý čtyřicátník. Za tu dobu se toho dá stihnout hodně. Na co jsi pyšný, že se ti podařilo?

Stihnout se toho dá hodně. Když se ti jednou něco povede, tak další dvě věci se poserou, což je v životě přirozené. Pyšný jsem na to, že dokážu napsat písničky, které se líbí jak mě, tak lidem. A to je největší odměna, jakou skladatel a interpret může v životě dosáhnout.

Pro Argemu skládáš písničky už přes dvacet let. Většina z nich zlidověla a málokdo ví, že jsi je napsal ty.

Písniček pro Argemu jsem napsal velké množství, hlavně v období, kdy jsem v ní zpíval. Jak říkáš, mnoho z nich opravdu zlidovělo, ale mnoho lidí nezná jejich autora. Z těch posledních vzpomenu Tohle je ráj, Modrý pondělí, na nové desce mám zase čtyři skladby. Pro Argemu se mi píše pořád dobře. Hrají styl bigbitu, který se mi stále líbí.

Nemrzí tě, že tato kapela po „znovuzrození“ v roce 1992 šla jinou hudební cestou než tehdy?

V Argemě už nejsem a vůbec mi není nic do toho, jakým směrem se Argema ubírá. Přeji jí hodně moc štěstí do dalších let. Věřím, že cesta, kterou si vybrala, je správná.

Po rozpuštění Bobr bandu jsi odmítl hrát s další kapelou. Vadí ti více hudebníků pohromadě?

V tomto kraji najít kapelu, ke které by tihlo moje srdce, bylo těžké a když jsem vedl Bobr band, zjistil jsem, že tahat pět muzikantů a všechno s nimi zvládat je těžké. Nemám vůbec chuť to takto dělat dál.

Proto ses rozhodl pro duo?

Vůbec jsem neuvažoval o tom, hrávat jako duo. Samo to vyplynulo.

Seznámil ses s Motýlem v Argemě?

S Martinem jsme se seznámili v době, kdy hrával v Premiéru. Když jsme se ale setkali při nahrávání desky s Argemou (pozn. Když sem šel z Hradiště), domluvili jsme se na další spolupráci. Na mojí první sólové desce atd.

Proč zrovna Martin Motýl?

Má stejný názor na muziku jako já, a hlavně na práci kolem muziky a to je hrozně moc důležité. Sedíme si, což je dobře.

Podobných projektů se najednou vyrojily mraky. Jak vidíš jejich budoucnost?

Jako ve všem, tak i v muzice to dopadne tak, že to, co je dobré, vydrží, a co je špatné, odpadne, což je v pořádku.

Bobr&Motýl: Spolu zpívají, spolu slaví

Pro letošní oslavy, jimž vévodily Bobrovy čtyřicetiny, si muzikanti z Moravy pronajali komorní divadlo U Hasičů na pražských Vinohradech, pozvali řadu slavných hostů, kamarádů a samozřejmě obecenstvo na narozeninový koncert.

Večer z prosezeného křesla dirigoval lídr klubu Amfora Petr Salava. Vysypal z rukávu všechna výročí vztahující se k čtvrtému březnu, až přišel k Bobrovi a Motýlovi, zvířatům v hudebním šoubyznysu. Oslavenci dárky nejen dostávali, ale i rozdávali.

Každý z hudebníků - gratulantů si odnesl plyšového bobra a dřevěného motýla. Někteří i mnohem víc. Černý bratr Martin Tankwey šamanský bubínek, Zdeněk Merta pantofle, Pavel Bobek perníkový „rodný dům“, Karel Vágner tekutého Magistra, Petr Salava valašský klobouk a Monika Absolonová džíp na dálkové ovládání.

Na pódiu se sešli jak lidi z Amfory, které Bobr s Motý-

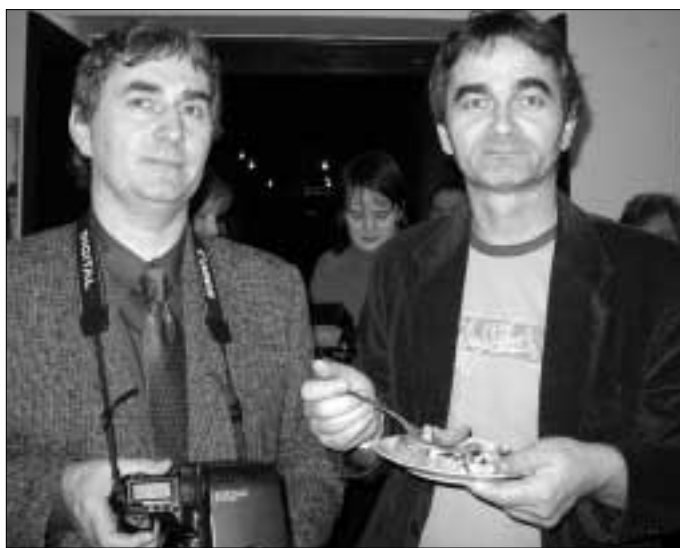
lem okouzlili během zájezdu do Řecka, tak hudebníci, již se podíleli na jejich poslední desce - manželé Nopovi se synem Mikulášem, Ivan Korený, Pavel Ryba, ... Proto se narozeninový koncert stal prvním místem, kde duo Moraváků vystoupilo v zádech „s kapelou“, která s nimi vloni nahrávala.

Pogratulovat přišli sponzoři, zástupce Vágnerovy vydavatelské stáje Láďa Kerndl a Zdeněk Merta se svojí ženou

Zorkou Jandovou a dcerou Viktorou. Ke slovu se ve dvou blocích dostali i oslavenci. Čtyřicátník Bobr vzpomínal na časy před dvaceti lety, kdy zplodil největší hity jako Vyznání nebo Jsem, jaký jsem. Zároveň pozval na pódium autora textů obou dnes již lidovek Karla Holomáče. Motýl děkoval. Rodičům z Hvozdné a svojí ženě, nejčastější múze ke skládání písniček, podporovatelům, vydavatelství.

Z muzikálového jeviště doběhla pogratulovat po dovolené opálená zpěvačka Monika Absolonová. Zároveň dementovala zprávu nejznámějšího bulváru o ukradení skladby, kterou zazpívala.

Karel (vlevo) a Pepa Holomáčkovi. Ten první, autor textu k Vyznání, se na veřejnosti moc neukazuje. Přesto složil největší hity v začátcích Argemy, u níž byl i prvním manažerem. Jeho bratr Pepa hrál v Argemě několik let na basu.

GRATULANTI - Martin Tankwey, Pavel Bobek, papučemi obdarovaný Zdeněk Merta, Láďa Kerndl, Karel Vágner a „námořník“ Pavel Březina, ten nezpíval. Příznivci Argemy si jej pamatují jako klávesáka v letech 1992-93.

Zbyněk **BOBR** Horák

Narodil se 4. března 1964 v Dubřanech na Hodonínsku. Začínal v cimbálové muzice, od sedmi zpíval s dechovkou. Do puberty prošel s kapelami Deep Purple, Kiss, Uriah Heep a zamiloval si rockovou hudbu. Ve čtrnácti vstoupil jako kytarista a zpěvák do první kapely – Stress. Protože v bolševické době žádný stres nemohl existovat, kapela se musela přejmenovat na Meteor.

V roce 1982 jej oslovil Pepa Pavka a chystala se Argema. Vzápětí musel odejít na dva roky na vojnu. S Karlem Holomáčem složili řadu pozdějších hitů – Barová zpěvačka, Jsem, jaký jsem, Dávej pozor... Se skladbou Prorocství Argema vyhrála v roce 1986 na Politické písni v Sokolově hlavní cenu Kytaru míru a Cenu diváků. O rok později se dostala do finále Rockfestu v Praze a úspěch slavil program Velká Morava (1988). Dvacet koncertů měsíčně po celém Československu, to jezdil málokdo.

V revolučním roce se Bobr objevil v televizní Hodině zpěvu a o rok později odešel do Prahy. Za prací a později i hudbou. Půl roku lídroval kapele Pumpa, ale Morava je Morava. Po návratu rozjel projekt Giggi 21. Když s muzikou praštil, jen skládal, hlavně pro Argemu a Premier. Plodnost vyústila albem Vzpomínky na Argemu (1997). Založil Bobr band, ale pak se nechal zlákat kytaristou Martinem Motýlem (t.č. kapelník Babyloonu) a založili společnou hudební dvojici Bobr & Motýl.

Z prvního manželství má dva syny, v druhém se mu narodila dcera a přestěhoval se do Valašských Klobouk.

O jarních prázdninách se v Uh. Hradišti maturovalo, ARGEMA zasedala v komisi

To není žádná hloupost. Opravdu na přelomu ledna a února probíhaly ve třídě 4.A a 4.B na gymnáziu v Uh. Hradišti zkoušky z dospělosti. Kromě podivného času byl podivný i věk maturantů. Chyběl jim rok.

Jak už většina z vás tuší, tady není něco v pořádku. Takže v tom musí zase mít prsty naši hudebníci z Argemy. A mají. Na začátku ledna se po dohodě s vydavatelskou společností rozhodl Pepa Pavka, že nový, devatenáctý videoklip skupiny Argema se bude točit na singl už poslední desky Na co se ptát.

Připravil se scénář. Ten, když to řeknu jednou větou, popisoval recesní maturitu. A tak první kroky našeho kapelníka vedly do školního ústavu. Protože otec Daniela Škráška je školníkem na základní škole v Uh. Hradišti, první návštěva byla tady. Pěkná školička, ale malá. Dan dobře zná i jednoho učitele hudby z hradištského gymnázia, Honzu Gajdošíka, který je „otcem“ Svatého Pluku, rockového sboru, jemuž Dan právě točil cédéčko. Výlet do těchto prostor zanechal ve všech obrovský dojem. Starobylá budova s vysokými dveřmi, stropy a přístupný ředitel Zdeněk Botek, a hlavně čas jarních prázdnin rozhodli.

V klidu, tedy až na sobotní seminář o daních o čtyři třídy vedle, prostory školy nerušeně posloužily k výsledku, který je vidět na televizních obrazovkách.

Den první, sobota 31. ledna. Filmařský štáb z Brna se zabydlel v Hradišti. S těmito kluky se kapela seznámila, ani nevím kde, ale tento pohodový a odvázaný tým sliboval i ulítlý videoklip. Ještě poznámečka, chlapi točí zprávy pro Novu. Tu všichni znáte, že?

V čele s punkerem,

taktéž hudebníkem, ale tentokrát v roli režiséra, se představil David Pokorný. Hlava plná nápadů, přesto čím více ji zaléval červeným vínem, tím jeho bohatá studnice více vysychala. S velkou „televizní“ kamerou se potil Zdeněk Bůček. Chlap jak hora se nadřel asi nejvíce. Tahat se s takovým nářadím i na záchod, to dá práci. Kolega taktéž Zdeněk Pusa Kopřiva měl nástroj o hodně menší. Pozor, myslím kameru. A zbytek týmu, samí Karlové. Exempláře k výstavám.

Tak tito ogaři to mají tentokrát na tričku. A kdo v klipu účinkoval? Samozřejmě naši hoši, některé ani nepoznáte, a některé ani hochy nemůžu nazývat. A část třídy 3.A z gymnázia v Uh. Hradišti. Na maturu mají ještě rok času, ale alespoň si mohli vyzkoušet, co je čeká! Hlavní role byly svěřeny profesionálům. Hercům Slováckého divadla (budova skoro vedle školního ústavu) Davidu Vaculíkovi a Evě Blahynkové. Podmínka režiséra byla, aby spolu něco měli, takže tady to souhlasí. Spí spolu. Takže na plac. Je hrubě po desáté a štáb se pomalu schází ve třídě. Očekávané filmaře vítá maturitní komise složená z hudebníků Argemy.

Zleva: Profesor Ledabyl. Sako půjčené od souseda pečlivě vyvěšené na ramínku, ořezávané igelitem. „Co sa divíš, není moje,“ kroutil hlavou kytarista, když ho po natáčení balil jak čerstvé pečivo do sáčku.

Zrzavá profesorka Pavková. Zkušená kantorka, která to na zajíčky pořád „zkúšá“. Tak se to říká u nás. Ladný krok, a pořád si nechá svoje prso prohmatávat cizíma rukama. Červené korále, rozepnutá blůzka, krátká sukně a chlupaté nohy pod silonkami...

Uprostřed sedí předseda komise. Benjamínek Strážnický, pro něhož stav mlčení neexistuje. Při zpívání to taky nedělá, takže zlozvyk. Ulízlý chlapeček, který do všeho kecá, se hodně podílel na klipu nejen herecky, ale i scenáristicky. A sáčko od tatínka, i s tím „historickým“ bílým flekem, mu padlo!

Po pravici sedí skvost. Profesorka Škrášková. A v osmém měsíci!!! S kým to ta úča má? Že by s posledním členem komise, Kamilem? „Samá voda,“ odsekává. „Prostě jsem si to uhnala a v té rychlosti se nestačil ani představit,“ posteskla

si Daniela podpírajíc si nepřehlédnutelnou vanu v podprsí.

Kamil to tedy není. Vždyť vypadá jako slušný zajíček. Jenže, zdání mnohdy klame, že jo, pane předsedo?! A může se točit.

Nejprve několik detailních záběrů na losování čísla, pojídání chlebiček, nebo křídový nápis Argema na tabuli...

Cédéčko Jak z toho ven, skladba číslo čtyři. Play. Do třídy vchází první maturanti. Vybírají si číslo, komise žasne, student trne. Odchází se připravit. Ještě jednou. Na počtvrté je to fajn.

Další záběr. Tahák. Jde z

rukávu ven a přibíhá kantorka a praští kružítkem do stolu. Průser jak vrata. Jenomže, jak u koho. Profesorka Pavková to za žmolení levého řádra přehlídne.

...nechme těch frází...

Profesor Ledabyl se rozbíhá po stole, rozkopává flašky, a sóličko. Konfety létají a on hobluje. Zbytek ko-

mise do sebe láduje chlebičky a ve flegmatické atmosféře vede debatu. Předseda nožky nahoru, magistra Škrášková chlebiček z pusinky dolů...

...jako ptáci odletí...

Přestávka. Kuřácká, pijácká, k popravení řader, vymočení. Flaška Beama padla. Vína je ještě dostatek.

A jedem. Na co se ptát... Točí se prostřihy.

Ještě se jeden student pozvrací, prostě to přehnal. Výborně, Karle!

Blíží se čtverka a světla ubývá. Stěhujeme se.

Hudebníci odchází na generálku Divadelního plesu. Ten osmnáctý v maskách se odehraje právě tento večer. V programu vystupuje i Argema. Je složen z Šakalích let, muzikálu, v němž Argema, pardon Red Devils hrají jednu z rolí.

Argema zahrála na plese celkem tři sady. Odrostlejší publikum strhla a jeho potlesk ji potěšil. Cítí, že to není kvůli jejím pěkným očím.

Před půlnocí se tradičně vyhlásují Slováčtí Oskarové. Ocenění diváků Slováckého divadla v Uh. Hradišti za uplynulou sezonu. Napnuti byli i hudebníci, neboť Šakalí léta byla taktéž ve hře. A vyhrála! Před Výstřely nad Broadwayi a Othellem, a to je co říci!)))))

I tak se točil **videoklip** Na co se ptát...

))) Ples má Argema za sebou. Tenhle se nedal odmítnout, jinak tuto společnost kapela nevyhledává. No, je ještě mladá, hudebníci pokračují v pozvolném doplňování kalorií. Jen „Snicker“ zrychlil, aby byl o půl třetí full. Dozvěděl se, že na druhý den řídí!

Jako s cizí ženou v cizím pokoji se cítil i rejža v hradištském klubu Hvězda. Ručička ukazovala taktéž full, a když se rozhodl odít se a odejít zalomit, zjistil, že neví, kde má bundu. Vytočil policajty a nahlásil ztrátu. Chlapci ve stejno-krojích jen krčili rameny. Naštěstí jeden z duchapřítomných Karlů vytáhl z jeho kapsy lísteček a donesl Davidovi bundu zaparkovanou v šatně.

Ponaučení na závěr. V Hradišti se pro bundu do šatny policie neposílá!

Neděle 1. února. Tváře zmožené a nevyspalé se sešly opět v deset ve škole. Poprvé přišli i herci ze Slováckého David a Eva. Zpátky do kostýmů a jde se předávat vysvědčení. Dostala je jen děvčata a náš milenecký pár Eva s Davidem, chlapci měli smůlu. Od maturity je vykopli. Spíše vykopla. Profesorka Škrášková. První letěl Karel, a za ním dalších pět vytvořilo hromadu těl na chodbě.

Další záběr.

Na chodbě čekající maturanti. Nadržený David se rozhodne si zkrátit chvíli čekání s Evičkou číslem na záchodě. Posílá jí papírek „sjedem se zítra před šestou...“. To je jiná skladba.

Milenecký pár prchá na dámské toalety. Děj se spolu s aktéry přesouvá právě sem. Malé, útulné pětikabinkové WC. Světlo a jedem. Záběr - jak herci otvírají postupně všechny kabinky, ale v každé najdou hrajícího hudebníka. Smůla, musí to vydýchat!

Další pauzička. Občerstvení a kostýmy dolů. Pepa s Danem sundávají paruku, hrudník splaskává, mizí rtěnka. Ivoška neposlouchají vlasy, Kamil sundává přísné brýle. Žádná šatna, všechno se odehrává před zraky studentů ve třídě. Striptýz v přímém přenosu. Co by za to některé fanyanky daly!!!

Představitelé hlavní role si odsakují do divadla, v klidu na sebe skočit, a Argema i s nádobíčkem okupuje schody. Připravuje se důležitá scéna, koncert na schodech.

Odvaz jako kráva. Celkový záběr, několik detailů a mně při sto čtyřicáté fotce rupají rifle. Kam jsem to zase vlezl? Ale fotečky jsou jako víno, to mě utěšuje při pohledu na větrající podvozek.

A jdeme do finále. Vystoupením pro Argemu práce končí. Ještě si zahraje rejža školníka před gymnáziem a všichni se rozjedeme do svých domovů.

Klip je natočen, ale ta nejtěžší a nejdůležitější práce teprve chlapy z Brna čeká. Sestříhat a slepit záběry v něco opravdu výborného. Povedlo se? Posuďte sami na stanici O nebo brzy v Esu, Medúze či Noci s Andělem.

BEZ KOMENTÁŘE

Návštěva v argemácké kuchyni

BŘEZNOVÉ AUTOGRAMIÁDY V NÁKUPÁCÍCH CARREFOUR

OD BRNA AŽ DO ÚSTÍ

Nevydal jsem se s kluky na víkendovou štaci, jak bývalo v pohledu do argemácké kuchyně zvykem, ale na promoakci, která patří ke kolotoči prodeje nové desky. Konec března, vlastně začátek letošního jara, strávili hudebníci z Argemy čmáráním svých jmen po svých podobiznách. I tak se dá nazvat autogramiáda.

ATMOSFÉRA VELKOMĚST

Aby taková autogramiáda měla co největší návštěvnost a efekt a upoutala co nejvíce lidí různého pohlaví, věku a vyznání, musí se odehrávat uvnitř frekventované křižovatky a nejlépe na okrajích velkoměst, což obchodní řetězce Carrefour splňují. Brno, Olomouc, Ostrava, Ústí, Praha, Plzeň. Tak to byla letošní šňůra hudebníků. A když už vyrazím do

takového města a vážím tolik kilometrů, proč toho nevyužít i jinak. Na mysli mám promo po rádiích, které kopírovalo trasu autogramiád. Televizi nevyjímaje.

BRNO, VZHŮRU POD ŠPILAS

Je logické, že Argema, coby oficiální brněnská kapela, začne tuto promošňůru právě v tomto městě pod Špilasem. A taky se tak stalo!

Je pondělí 22. března, přesně poledne. S Pepou a Jiříkem si dáváme rande u Danova nahrávacího studia v Uh. Hradišti. Čekáme na zbytek kapely. Marně. Daniel a Ivoš čekají na druhé straně města. Tradiční začátek. Jenomže. Dovolejte se Danovi! Jeho tři roky stará tatranka věčně nefunguje. Není divu, vždyť vypadá jak poslední komunistické rádio, ale Daneček si k ní vytvořil citový vztah.

Nakonec se scházíme a vyrážíme, bez Kamila. Ten na severu Moravy sedí v lavici nebo na koleji a šrotí se.

Cesta v Pepínově audině letí. Hudebníci rozebírají, jak strávili víkend. Na přetřes se dostává vyhodnocování Anděla, dva filmy na čtete dvojce. A oblíbené téma: hudebniny! Kdo co potřebuje, kde a za kolik to mají.

Do placu letí pár veselých zážitků z kšeftů, tradičně ani jeden nejde reprodukovat!

Vítá nás prosluněné Brno. Parkoviště jsou nadupaná, flek nacházíme nedaleko JAMU. Cigárko, tedy jen Pepa a Dan, zbytek nefajčí (Jirka už od 1. listopadu). A jdeme se najíst. Po cestě na Svobodák se skupinka rozděluje. Dan s Jurou vyběkují po brněnsku, my zaostáváme. Když chcú, ať po hubě dostanú.

Míříme do KFC na proklatě dobré kuře. S kapelníkem a kytaristou to testnem, Dan baští zeleninu v palačince, nebo co to je, a mládě sálat z umělotiny. „Nebyl čerstvý,“ poznamenal při odchodu. „Jak mně to mohli udělat, mně zelinářovi,“ zavzpomínal Jiřík na své poslední zaměstnání v brodském Tekoo.

IVOŠKOVA PREMIÉRA

Další dělení. „Kdo půjde do rádia?“ ptá se kapelník a Jiřík září. „Třeba já s Ivošem.“ Dva služebně nejstarší míří naproti velké budovy Českého rozhlasu do kavárny První linie, my vcházíme vstříc éteru.

Jsou dvě hodiny. Přichází si pro nás redaktor Marek Zouhar. Vyjíždíme starobyklým výtahem do druhého patra. „Deset minut počkejte,“ ukazuje mladý muž na židličky u proskleného stolu. Nemají na nás čas, prohodím, a dělám si poznámku. Posloucháme repráček kdesi na zemi. Český rozhlas ohlašuje rozhovor s Koňabojem. Najednou si pro nás přichází taková paní v letech a povídá: „Vy jste z Koňaboje? Měl přijít jenom jeden.“ Jiřík ji po jeho uklidňuje.

Pojďte! Vcházíme do studia B. Zkouška mikrofonu, kytarista se stydí, je od mikrofonu tak půl metru. „Nějak to dopadne,“ uklidňuje jej Zouhar. Během dvaceti minut redaktor zkouší probrat s dvěma mladými hudebníky celou historii Argemy. Nepřipadá mi moc připravený, ale je celkem v pohodě. Stejně tak Ivoš, pro něhož je to premiéra! „A kdy se to bude vysílat?“ ptají se hudebníci. „Za týden,“ odvěti chlapi z rozhlasu.

Mezi řádky rozhovoru naznačil Zouhar, že Český rozhlas Brno vlastní nějaké starší nahrávky Argemy. Protože jsem se léta věnoval historii této kapely, nedá mi to a vydávám se o patro výše do jeho kanceláře. Z jeho počítače se dozvídám: Prorocství 1986, Bláznův šat 86, Poslední cigareta 88, Dlouhé roky 88 a Můj svět je tam, kde žiju 88. Jak slastně to pro moje uši zní, ta vzpomínka na ta léta a ty krásné hity! No nic, zpět do reality!

Ve tři je odjezd na autogramiádu.

FIXY VODOVÝ A LIHOVÝ

Prokroužili jsme ulicemi Brna a vydali se na okrajovou část posetou nákupními centry a firmami. Využili jsme kryté parkoviště a vyrazili do útrob nákupáku. Na každém sloupu nás vítal argemácký plakát s upozorněním: dnes ve čtyři autogramiáda. Těsně za vchodem do Carrefouru nás čekal stolík posetý cedéčky a kazetami posledního alba Jak z toho ven. Na hromadě prázdných videokazet byla usazena mikrověž, z reproduktorů hrála Argema.

Měli jsme ještě čas, a tak jsme vyrazili za jedním kamarádem kapely do biféčka na okraj budovy. Pokecali jsme o fotbale, hokeji, posledních kšeftech, když tu kolem nás proběhl zloděj v patách s členem ochranky. Měl štěstí, místní hlídači nemají dobrou fyziku. Dopili jsme pivečko a presso a vyrazili zpět k připravenému podepisovacímu stolíku.

Pepíno rozbalil první štos plakátů, které s Ivoškem přinesli, a dvojice hudebníků se vydala vstříc regálům najít černé fixy na podpisy. Hned první plakát ukázal, které nástroje je potřeba vyměnit. Vodou ředitelné prd vydrž! A jedem. Hlas v amplionu ohlašuje probíhající autogramiádu.

Scházejí se první fanoušci, většinou ženského pohlaví. Měly čas, a tak vážily cestu. Tady je více času na pozdravy a věnování, které po koncertě málokdo dostane. Znamé tváře od Znojma, Pelhřimova, Brna střídá rodič s košíkem, který bere podepsaný plakát Argemy svým ratolestem. Zamračený pán si zpovzdálí prohlíží jednotlivé hudebníky a srovnává je s plakátem. Jeden podpis mu chybí. Co může dělat, Kamil musí studovat!

Po necelé hodině se zvedáme a míříme k autu. Kufr nabitý novými tričky Argemy a my s několika novými zážitky blížíme k domovům. Zítra nás čeká Olomouc. Dva rozhovory pro rádia a odpolední autogramiáda. Ve středu Ostrava, příští týden Zlín, Praha, Plzeň a Ústí...

PŘEČETLI JSME ZA VÁS

JDEM PIVO ŽRÁT

(Víkend, příloha Hospodářských novin,
pá 6. 2. 2004, č. 6.)

Vtrhl do českých venkovských sokoloven, tanečních sálů a hospod v sedmdesátých letech a od té doby z jejich pódii hudebně zasahuje nové a nové generace. Je český tancovačkový rock povětšinou jen pokleslejším hudebním projevem, či nám dal něco více?

Polovina šedesátých let přinesla v oblasti společenské etikety zásadní změnu. Skončila doba párových tanců.

V přechodném období se stalo zvykem, že na plesech do půlnoci hrával taneční orchestr a po půlnoci omladina bezuzdně křepčila za zvuků hlasité beatové kapely. Příchod beatu pozvolna vytlačil oblíbené maloměstské taneční čaje o páté do pozdějších hodin a barově znějící orchestry nahradil čtyř až pětičlennými soubory s elektrickými kytarami. Tady někde se začal rodit český tancovačkový rock.

Asi by se nikdy nerozvil do takové šíře, kdyby nebylo normalizace na začátku sedmdesátých let. Její součástí bylo tažení proti mladé hudbě, které odsunulo rock až na periferii a do zapadlých hospod a sokoloven ve vesničkách v okolí velkých měst. To, co v tehdejších tvrdých podmínkách neprocházelo jako koncertní akce, začalo kupodivu přežívat v podobě tanečních zábav, pořádaných v zimě v místních kulturních domech a v létě občas i pod širým nebem. Pro hudebníky první generace tancovačkových kapel to byla zvláště kolem poloviny sedmdesátých let jedna z mála příležitostí jak zůstat, alespoň amatérsky nebo poloprofesionálně, u muziky. Tancovačkám, jako jedné z mála příležitostí si zahrát, se nevyhýbaly ani takové věhlasné soubory jako Jazz Q nebo Energit a později na nich hrály dokonce i alternativní kapely jako Chadimovo Extempore - a s chutí. Mnohé z tehdejších tancovačkových špiček, například Benefit, byly tak známé a vážené, že za nimi jezdily každý víkend do zapadlých středočeských sálů zástupy nadšených pražských rockerů.

Brzy mělo ale své dobré místní kapely i Plzeňsko, východní Čechy nebo Zlínsko. Vliv muzikantských uprchlíků z měst tak inicioval zrození celé vlny původních venkovských tanečních kapel. V polovině sedmdesátých let měl každý okres nejméně jednu zábavovou rockovou kapelu a některé z nich svým akčním rádiem pokrývaly dokonce celý kraj nebo dva. Mnohé z těchto souborů působí dodnes a někdy v nich hrají už potomci zakladatelů.

PÍSNĚ ŽÍZNĚ A LÁSKY

Repertoár tancovačkových kapel se také léta nemění. Bývá bohatý, aby utáhl několikahodinové akce, ale jen málokdy se hrají převzaté skladby. Vesnické soubory si píšou své písně většinou samy. Taková Argema je ještě dnes schopna vydat jedno album původních písní ročně.

O čem se zpívá? Část repertoáru takových souborů tvoří pijácké písně, obvykle v rychlém tempu. Název písně Jdem pivo žrát západočeské skupiny Vejce říká v podstatě vše. Zpívá se i o tom, jak to dneska rozjedeme, chválí se kořalka a pivo, i když ne vždycky tak otevřeně, jako opěvovala zmíněná Argema Jarošovský pivovar, nebo hezké holky, které určitě budou v sále. A to i přesto, že na rockových tancovačkách výrazně převažují muži. Od lidovek, v nichž se notuje, jak se Na Marijánce baletí, až facka přiletí, se novodobý taneční rock vlastně liší hlavně tím, že jeho písně obvykle postrádají epický prvek.

OPLODŇOVÁK

Druhou a nejsilnější zbraní každé tancovačkové kapely je ploužák (alias oplodňovák). Pomalá rocková skladba s vášnivým výkonem zpěváka a dlouhým kytarovým sólem. Rozpálení tančící se aspoň na chvíli spárují a horká, lehce alkoholem opojená mladá těla se k sobě přitisknou.

Správná kapela má v repertoáru několik ploužáků a ty špičkové se mohou chlubit i tím, že některé z nich už dávno překročily hranice jejich působnosti a dodnes patří k velmi oblíbeným skladbám po celé republice. Připomeňme si například Přízrak 7. B od Karamelu, Zahradu ticha od Projektilu, Divadelní společnost J. K. Tyla (známá spíš jako Kejklíři toulaví) od Odyssey nebo Viš od Keksu či První polibek od Brutusu. V podstatě zlidověly. Jejich původ sahá často hluboko do minulosti. Například teprve nedávno veřejností objevená skladba Vyznání od dua Bobr a Motýl vznikla před více než dvaceti lety, když oba hudebníci ještě obráželi s tancovačkovými kapelami okolí tehdejšího Gottwaldova.

Ploužák je také nositelem ideového poselství skupiny. Pijácké písně jsou obvykle vypalováky, ale vyznání citů musí být ve velmi pomalém

tempu. Témata zřetelně vycházejí z citových bouří postpubertálního publika. První polibek, první sexuální zkušenost, první milostná zklamání, rozchody. Zvláště poslední dvě témata dávají dosti příležitosti k tomu, aby zpěvák ukázal, jak hluboce trpí. „Na kolenou na tebe vzpomínám,“ sténal výstižně před jedenácti roky zpěvák Petr Šiška z ostravské skupiny Petarda.

TANCOVAČKY PO LISTOPADU

Co znamenalo před listopadem 1989 pro tancovačkovou kapelu mít úspěch? Plné sály? Ba ne! Vydat desku. Nebo aspoň singl se dvěma písněmi. Po listopadu se to většině z nich bez potíží podařilo. Některé z nich se i docela slušně prodávaly.

Odhaduje se, že například kompilace největších hitů skupiny Brutus se prodalo kolem 25 tisíc kusů. Z Jarošovského pivovaru od Argemy se stal jeden z prvních velkých polistopadových hitů a kapele se přes velké personální změny daří dodnes. Obrovský prodejní boom měl také třeba jihomoravský Premiér s populární orhovačkou Hrobař.

Ale většina kapel prodávala své desky vlastním nákladem přímo na zábavách. Vytvořily tak zárodek alternativního distribučního systému, jehož důležitost v poslední době výrazně vzrůstá.

Tancovačkové kapely se od sedmdesátých let změnily jen z hlediska kvality hudebních nástrojů. Přibýlo kláves, které byly před rokem 1990 velmi drahé, ale jinak forma zůstává krystalicky čistá. Existuje jediný zásadní posun – starší generace se místy začala blížit country. Přesně podle obecného pravidla o vývoji českého hudebního vkusu: mladý alternativec, třicetiletý rocker, pětáctýřicetiletý posluchač country a šedesátiletý dechovkář.

Změnilo se po listopadu publikum? Jen se vyměnily generace. Pár pamětníků tu a tam zajde na oblíbenou kapelu svého mládí, ale tancovačky patří odjakživa mladým. To je první setkání s pivem, první dotyky těl, život v partě. Už to nejsou ulízaní frajeři s hřebenem v zadní kapse kalhot nebo máničky v zelených bundách, ale jejich děti.

Jsou o něco tolerantnější než dřívější generace. Tehdy zuřil boj mezi diskotékovými „travoltami“ a rockovými „hašíšáky“ a nebylo zvykem, aby se diskotékové publikum mísilo s návštěvníky rockových tancovaček. Čas to všechno smyl a vkusové skupiny se promísily. Tak to je český tancovačkový rock. Nejde o žádný unikát, ale o jev, který se v sedmdesátých letech objevil v různých zemích světa. Rocková hudba se stala globální kulturou a začala být napodobována v místních souvislostech a pod vlivem místní hudby. Tak vzniklo na Jamajce reggae, v Jižní Africe mbakwanga, na Portoriku salsa.

Dokonce i v Anglii vzniklo cosi poloamatérského se spoustou podobných rysů, jako má česká zábavová hudba. Říkalo se tomu pub rock a bylo to podobné pozdějšího punku.

(Výňatek z textu Josefa Vlčka, ilustrace: Jiří Bušek)

tour 2004

Květen

10. Muzikál - Šakalí léta
Uherské Hradiště, 10:00
14. Starý Kolín

18. Muzikál - Šakalí léta
Uherské Hradiště, 10:00
21. Čejkovice (HO)
22. Křinec u Nymburka

27. Muzikál - Šakalí léta
Uherské Hradiště, 17:00
28. Vlčnov (UH)
29. Zruč nad Sázavou

31. Muzikál - Šakalí léta
Uherské Hradiště, 10:00

Červen

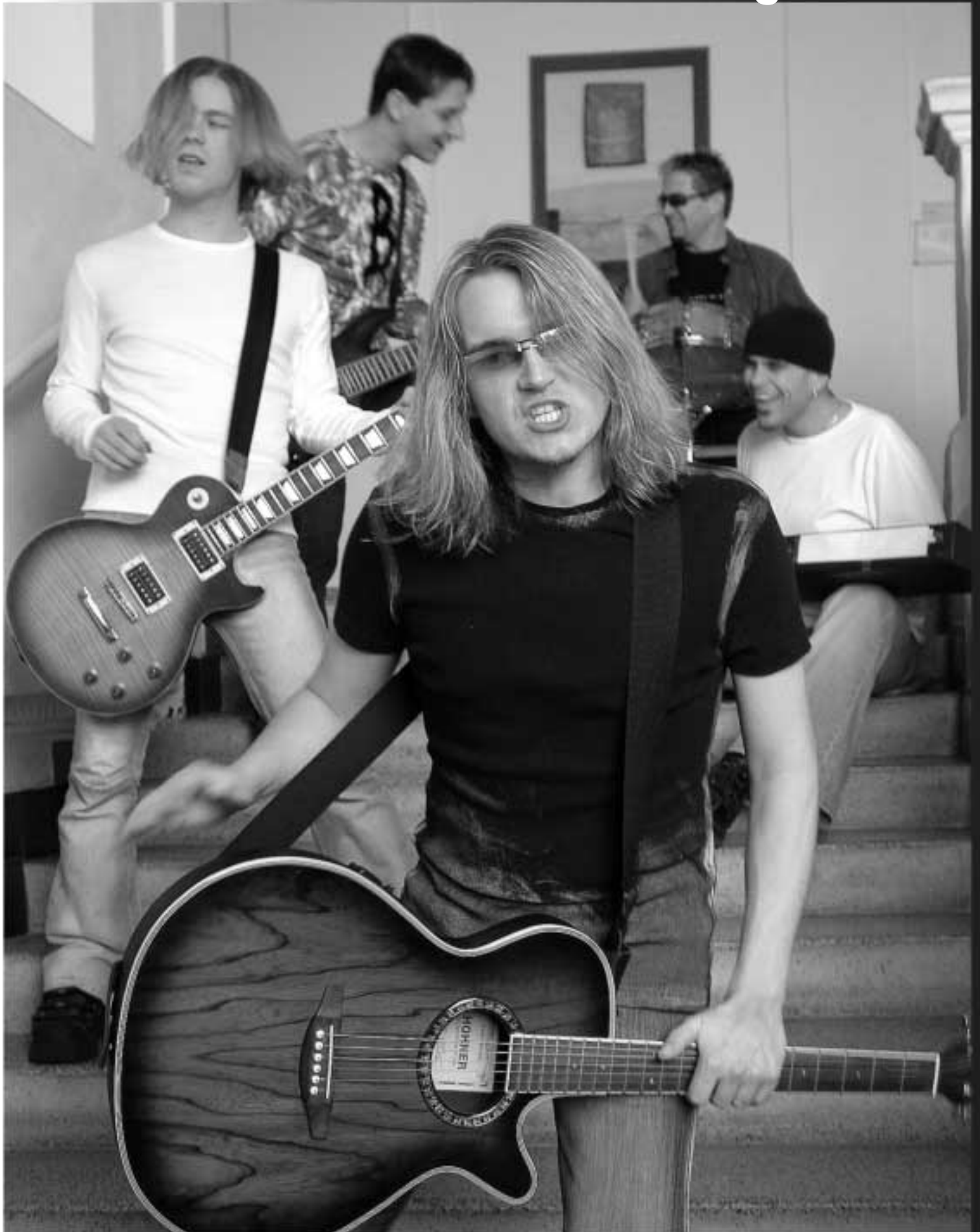
4. Lubná
5. Újezdec u Luhačovic

7. Muzikál - Šakalí léta
Uherské Hradiště, 10.00
11. Výčapy
12. Pohoří

15. Muzikál - Šakalí léta
Uherské Hradiště, 19:30
16. Muzikál - Šakalí léta
Uherské Hradiště, 10:00
18. Hřivinův Újezd

25. Kolinec
26. Bělá pod Bezdězem

)))) aktualizaci hledejte
na www.argema.cz

Mimořádné jarní číslo fanzinu skupiny Argema, neprodejné
Napsal, nafotil, připravil a graficky sestavil:

Pavel a. Paška (paskovi@topolna.cz)